

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/161/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5713211591
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5713211591.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ H. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. E. XXX, XXX XX W. E. X, Česká republika, štátna občianka ČR, 2/ MUDr. S. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX G., štátny občan SR, 3/ Ing. arch. M. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. N. X. XXXX/XX, XXX XX G. - I., štátny občan SR, 4/ MUDr. F. E., CSc., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/X, XXX XX G. - N. S., štátny občan SR, 5/ Ing. Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, XXX XX S. - K., štátna občianka SR, 6/ F. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. N. XXXX/XX, XXX XX S. - L., štátna občianka SR, žalobcovia všetci zastúpení JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou, so sídlom M. H. XX, XXX XX S., proti žalovaným: 1/ Denzitometria - Martin, s.r.o., so sídlom Svätoplukova 251/13, 036 01 Martin, IČO: 36 820 105, 2/ MUDr. N. G., so sídlom K. XX, XXX XX. S., IČO: 35 651 598, žalovaní zastúpení JUDr. Ivetou Ďurčaťovou, advokátkou, so sídlom H. XX, XXX XX S., o vypratanie nehnuteľností, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 9C/187/2013-264 zo dňa 07.12.2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 9C/187/2013-264 zo dňa 07. 12. 2016 potvrdzuje.

Žalovaní v rade 1/ a 2/ majú voči žalobcom v rade 1/ až 6/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcov v rade 1/ až 6/ zamietol (veta I. výroku). Súčasne vyslovil, že žalovaní v rade 1/ a 2/ majú voči žalobcom v rade 1/ až 6/ právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (veta II. výroku).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobcovia v rade 1/ až 6/ sa žalobou zo dňa 14.08.2013 ako podieloví spoluvlastníci spornej nehnuteľnosti domáhali voči žalovaným v rade 1/ a 2/ jej vypratania, a to konkrétne jej nebytových priestorov č. 19 a č. 21, ktoré podľa ich vyjadrení neoprávnene užíva žalovaný v rade 1/ a nebytových priestorov č. 16, č. 17 a č. 18, ktoré neoprávnene užíva žalovaný v rade 2/. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že žalobcovia v rade 1/ až 6/, ako aj žalovaný v rade 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, administratívnej budovy súp. č. XXX stojacej na KN-C parc. č. 761/2 - zastavané plochy a nádvoria o výmere 540 m², zapísanej na LV č. XXX pre okres, obec a k.ú. S.. Výzvami zo dňa 04.07.2013 žalobcovia v rade 1/ až 6/ vyzvali žalovaných v rade 1/ a 2/ na odstránenie hnutelných vecí, ktoré žalovaní vniesli do predmetnej budovy a zároveň, aby obsadené nebytové priestory bezodkladne opustili a odovzdali žalobcom v rade 1/ až 6/ ako podielovým spoluvlastníkom, ktorí chcú nerušene vykonávať svoje vlastnícke právo. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina zo dňa 14.08.2013 a z výpisu z registra organizácií Štatistického úradu SR zo dňa 14.08.2013 vyplýva, že v čase podania žaloby bolo sídlo žalovaných v rade 1/ a 2/ na adrese I. 4, XXX XX S., teda

sa jednalo o adresu spornej nehnuteľnosti, v ktorej sa nachádzajú nebytové priestory, ktoré majú byť predmetom vypratania. Ustanovenie § 151 ods. 3 O.s.p. ukladá súdu povinnosť rozhodovať na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. Keďže skutkový stav sa môže v priebehu konania meniť, je nevyhnutné určiť tiež okamih, ktorý sa stane rozhodujúcim pre zistenie skutkového stavu. Tento okamih určuje ust. § 154 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého je pre posúdenie zisteného skutkového stavu ako základu rozhodnutia, rozhodujúci okamih vyhlásenia rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania prvoinštančný súd zistil, že žalovaní v rade 1/ a 2/ sporné nebytové priestory v danom čase už vypratali a tieto naďalej neužívajú. Uvedenú skutočnosť mal okresný súd preukázanú predovšetkým z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Žilina zo dňa 18.09.2015, potvrdenia Okresného súdu Žilina o vykonaní zápisu zo dňa 14.09.2015, z ktorého vyplýva, že adresa sídla žalovaného v rade 1/ je Ul. N. XXX/XX, XXX XX S.. Pokiaľ ide o žalovaného v rade 2/, súd I. inštancie poukázal na rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Martine zo dňa 03.07.2015, ktorým tento orgán rozhodol tak, že vyhovel žiadosti žalovaného v rade 2/ podľa ust. § 13 ods. 4 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. a súhlasil s jeho návrhom na uvedenie priestorov „Neštátnej ortopedickej ambulancie, Priehradka 20, 036 01 Martin“ do prevádzky, ako aj na nájomnú zmluvu zo dňa 09.06.2015 uzatvorenú medzi obchodnou spoločnosťou UNITES, spol. s r.o., so sídlom v Martine a žalovaným v rade 2/, ktorej predmetom je prenájom nebytových priestorov za účelom ich prenechania žalovanému v rade 2/ na prevádzkovanie ambulancie a diagnostiky v objekte na ul. Priehradka 20, 036 01 Martin. Vzhľadom na takto zmenenú situáciu oproti stavu v čase podania žaloby, t.j. z dôvodu, že spornú nehnuteľnosť, konkrétne jej nebytové priestory č. 16, č. 17, č. 18, č. 19 a č. 21 boli už žalovanými v rade 1/ a 2/ vypratane, a tieto v čase rozhodovania súdu boli už vo faktickej moci žalobcov ako vlastníkov, potom už žiadna ochrana vlastníckeho práva v zmysle ust. § 126 Občianskeho zákonníka neprichádzala do úvahy, tzn. súd už nemohol rozhodnúť o uložení povinnosti žalovaným v rade 1/ a 2/ v zmysle žalobného petitu vypratať sporné nebytové priestory. Žalobcovia napriek zmene skutkového stavu a následnej písomnej výzve zo dňa 21.09.2015 zotrvali na podanej žalobe. V dôsledku toho Okresný súd Martin v poradí prvým rozsudkom č.k. 9C/187/2013-168 zo dňa 24.11.2005 žalobu žalobcov zamietol a súčasne vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti vo veci samej (v zmysle vtedy účinného § 151 ods. 3 O.s.p.).

3. Na základe odvolania žalobcov Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 6Co/62/2016 zo dňa 15.06.2016 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobcovia v rade 1/ až 6/ a žalovaný v rade 2/ spoločne so svojou manželkou MUDr. F. G., rod. H., nar. XX.XX.XXXX sú podielovými spoluvlastníkmi administratívnej budovy súp. č. XXX stojacej na KN-C parc. č. 761/2-zastavané plochy a nádvorie o výmere 540 m², zapísané na LV č. XXX pre okres, obec a k.ú. S. a tiež KN-C parc. č. 761/2 - zastavané plochy a nádvorie o výmere 540 m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Z dokazovania vykonaného pred okresným súdom vyplýva, že žalovaný v rade 2/ si bez vedomia žalobcov zriadil v predmetnej budove súkromnú ambulanciu v jej nebytových priestoroch č. 16, č. 17 a č. 18 a následne ako konateľ obchodnej spoločnosti - žalovaného v rade 1/ tiež bez vedomia žalobcov zriadil v spornej nehnuteľnosti v jej nebytových priestoroch č. 19 a č. 21 aj sídlo obchodnej spoločnosti Denzitometria - Martin, s.r.o., IČO : 36 820 105. Žalobcovia v rade 1/ až 6/ ako väčšínoví spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti (v súčte v podiele 33/36) vyslovili s takýmto postupom nesúhlas, tzn., že nesúhlasili s užívaním predmetnej nehnuteľnosti a konkrétne jej nebytových priestorov žalovanými v rade 1/ a 2/. Žalovaný v rade 1/ sa v konaní bránil tým, že je podielovým spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti, ktorú vlastní spoločne so svojou manželkou MUDr. F. G. vo výške spoluvlastníckeho podielu 3/36. Zároveň tvrdil, že zriadenie súkromnej ambulancie žalovaného v rade 2/ i sídla obchodnej spoločnosti - žalovaného v rade 1/, bolo realizované so súhlasom bývalej „väčšinovej spoluvlastníčky pani H.“, zomrelej v roku XXXX. Následne na pojednávaní konanom dňa 24.11.2015 žalovaný v rade 1/ predložil súdu výpis z Obchodného registra Okresného súdu Žilina zo dňa 18.09.2015, z ktorého vyplýva, že aktuálna adresa sídla žalovaného v rade 1/ je na Ul. N. XXX/XX, XXX XX S.. Vo vzťahu k žalovanému v rade 2/ poukázal na rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva so sídlom v Martine zo dňa 03.07.2015, ktorým tento orgán vyhovel žiadosti žalovaného v rade 2/ v zmysle ust. § 13 ods. 4 písm. a) zákona č. 355/2007 Z. z. a súhlasil s jeho návrhom na uvedenie priestorov „Neštátnej ortopedickej ambulancie, Priehradka 20, 036 01 Martin“ do prevádzky. Zároveň MUDr. N. G. poukázal na nájomnú zmluvu zo dňa 09.06.2015 uzatvorenú medzi obchodnou spoločnosťou UNITES, spol. s r.o. so sídlom Martin ako prenajímateľom a žalovaným v rade 2/, predmetom ktorej je prenájom nebytových priestorov za účelom ich prenechania žalovanému v rade 2/ na prevádzkovanie ambulancie a diagnostiky v objekte na ul. Priehradka 20, 036 01 Martin. V danom prípade sa jedná len o administratívne kroky žalovaných, ktoré vôbec nemôžu byť dôvodom

na zamietnutie žaloby súdom. Podstatnou pre posúdenie v danej veci je skutočnosť, či sporné nebytové priestory žalovaní na základe požiadavky žalobcov ako väčšinových spoluvlastníkov administratívnej budovy súp. č. XXX stojacej na KN-C parc. č. 761/2-zastavané plochy a nádvoría o výmere 540 m², zapísané na LV č. XXX pre okres, obec a k.ú. S. aj reálne vypratali. Samotné odovzdanie kľúčov od miestností nestačí, pokiaľ v nich žalovaní majú naďalej umiestnené veci. Táto skutočnosť však nebola preukázaná ani v štádiu odvolacieho konania.

5. Odvolací súd primárne poznamenal, že právo každého zo spoluvlastníkov vec užívať je obmedzené rovnakým právom ostatných užívať vec podľa veľkosti podielu. Hospodárením so spoločnou vecou v zmysle § 139 Občianskeho zákonníka sa rozumie tiež užívanie nehnuteľností. Podľa konštantnej judikatúry súdov môžu spoluvlastníci (dohodou alebo väčšinovým rozhodnutím) alebo súd o hospodárení so spoločnou vecou rozhodnúť podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že niektorého zo spoluvlastníkov z fyzického užívania úplne alebo čiastočne vylúčia (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdon 1313/97 uverejnený pod č. 19/2001 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, ďalej len R 19/2001). V takom prípade užíva jeden alebo viacerí zo spoluvlastníkov vec nad rámec jeho spoluvlastníckeho podielu (neužívajú vec v súlade s kritériom stanoveným v ust. § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ide však o obmedzenie práva dovolené zákonom (§ 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka), za ktoré z užívania alebo z časti vylúčenému účastníkovi patrí (ak sa nedohodol s ostatnými spoluvlastníkmi inak) náhrada vo výške zodpovedajúcej rozsahu jeho ujmy. Právo spoluvlastníka za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, je dané zákonom a vyplýva z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ide o náhradu za obmedzenie spoluvlastníckeho práva.

6. V prejednávanej veci je nepochybné, že medzi spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti (t.j. žalobcami v rade 1/ až 6/ a žalovaným v rade 2/ a jeho manželkou) nedošlo k dohode o hospodárení so spoločnou vecou. Tvrdenie žalovaných o opaku sa nezakladá na pravde. Pokiaľ si žalovaný v rade 2/ zriadil v nebytových priestoroch spoločnej nehnuteľnosti súkromnú ambulanciu, ktorú tam prevádzkoval a zároveň v nej ako konateľ obchodnej spoločnosti Denzitometria - Martin, s. r. o., zriadil aj sídlo žalovaného v rade 1/, tento jeho postup bol realizovaný bez potrebnej dohody všetkých spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Žalobcovia pritom vlastnia spolu podiely vo výške 33/36 a žalovaný v rade 2/ so svojou manželkou je vlastníkom podielu len vo výške 3/36. Obrana žalovaného v rade 1/, že jeho konanie (zriadenie jeho súkromnej ambulancie i sídla obchodnej spoločnosti žalovaného v rade 1/) bolo realizované so súhlasom bývalej „väčšinovej spoluvlastníčky pani H.“, zomrelej v roku XXXX, sa nezakladá na pravde. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že táto spoluvlastníčka vlastnila len spoluvlastnícky podiel vo výške 12/36.

7. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že pokiaľ zákon ustanovuje, že rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti ich spoluvlastníckych podielov, potom z toho vyplýva, že nerozhoduje len väčšina bez toho, aby menšinovému spoluvlastníkovi bola daná akákoľvek možnosť, aby sa pre otázku týkajúcu sa hospodárenia so spoločnou vecou, mohol tiež rozhodnúť, či sa k nej vyjadrí. Ak by menšinovému spoluvlastníkovi vôbec nebola daná možnosť vyjadriť sa k zamýšľanej zmene v hospodárení so spoločnou vecou, potom aj za situácie, kedy s takou zmenou súhlasí väčšina spoluvlastníkov počítaná podľa veľkosti podielov, nejde o rozhodnutie väčšiny v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V takom prípade ide z hľadiska hospodárenia spoluvlastníkov so spoločnou vecou o neplatný právny úkon (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28 Cdo 4178/2009).

8. Dohoda podielových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou je neformálnym právnym úkonom a nemusí byť písomná ani vtedy, ak sa týka nehnuteľnej veci. Môže byť uzatvorená ústne alebo mlčky. Účastinári spoluvlastníci ju môžu uzavrieť na dobu určitú alebo neurčitú, pričom sú svojimi zmluvnými prejavmi viazaní, ak nedôjde k zmene pomerov, alebo ak nie je dohoda nahradená novou dohodou všetkých spoluvlastníkov. Podstatnou zmenou pomerov je existencia takých objektívnych a subjektívnych okolností, u ktorých by bolo možné dôvodne predpokladať, že pri ich existencii by došlo k inej dohode spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Zároveň je potrebné poznamenať, že zmena v osobe jedného zo spoluvlastníkov sama o sebe bez ďalšieho nie je podstatnou zmenou pomerov, ktorá by mala vplyv na viazanosť zmluvných prejavov spoluvlastníkov o užívaní spoločnej veci. Z uvedeného vyplýva, že aj keby tvrdenie žalovaného v rade 2/ o pôvodnej dohode s väčšinovou spoluvlastníčkou ohľadne hospodárenia so spoločnou vecou bolo pravdivé, táto bola podľa všetkého nahradená novou dohodou väčšinových spoluvlastníkov, ktorej obsah i platnosť je potrebné v konaní zisťovať. Prvoinštančný súd sa však z tohto pohľadu vôbec nezaoberal nárokom žalobcov uplatneným žalobou.

9. Vzhľadom na to, že žaloba žalobcov na vypratanie vychádza z ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prvoinštančný súd bol povinný skúmať, či, kedy, v akej forme a s akým obsahom došlo

medzi žalobcami v rade 1/ až 6/ a žalovaným v rade 2/ a jeho manželkou k dohode o hospodárení so spoločnou vecou v zmysle ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) táto dohoda môže obsahovať aj dohodu väčšinových spoluvlastníkov o vylúčení jedného zo spoluvlastníkov z užívania veci. Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie nemožno považovať žalobu voči žalovanému v rade 2/ nedôvodnú len z dôvodu, že sa jedná o spoluvlastníka spornej nehnuteľnosti, ktorý aktuálne vykonáva činnosť svojej súkromnej ambulancie na inej adrese. Rovnako nemôže byť dôvodom na zamietnutie žaloby v prejednávanej veci ani zmena sídla obchodnej spoločnosti Denzitometria - Martin, s.r.o. (žalovaného v rade 1/). Sám právny zástupca žalovaných na pojednávaní konanom dňa 24.11.2015 uviedol, že žalovaní v rade 1/ a 2/ nemajú sídlo v predmetnej nehnuteľnosti, o čom predložil do spisu listinné dôkazy. Zároveň však uviedol, že pokiaľ žalovaní majú hmotné veci v danej nehnuteľnosti, ide o veci, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve manželov G., tvrdiac, že dlhodobé užívanie sporných nehnuteľností žalovanými v uvedenom rozsahu vychádzalo z dohody s predchádzajúcimi spoluvlastníkmi, resp. ich právnymi predchodcami. Žalovaný v rade 2/ vo svojej výpovedi uviedol, že pokiaľ právna zástupkyňa žalobcov tvrdila, že má uzavretý trakt na poschodí, konštatoval, že pravdou je, že má uzamknuté len miestnosti, ktoré sprístupnil v rámci rekonštrukcie kúrenia a výmeny okien, ktoré boli realizované aj v miestnostiach, ktoré má uzamknuté (č.l. 151 a 152 spisu). Zo zhodných prejavov strán sporu je teda nepochybné, že žalovaní, resp. minimálne žalovaný v rade 2/ má v predmetnej budove bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov uzamknuté miestnosti, v ktorých sa nachádzajú aj hnuiteľné veci patriace údajne do jeho bezpodielového spoluvlastníctva s manželkou MUDr. F. G.. Za týchto okolností odvolací súd konštatoval, že predčasnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v súdnej veci. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalobcovia poukazovali na svoj nesúhlas pri rozhodnutí žalovaného v rade 2/ umiestniť si v spornej nehnuteľnosti súkromnú ambulanciu i sídlo žalovaného v rade 1/ - obchodnej spoločnosti Denzitometria - Martin, s.r.o. bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci zisťovať obsah dohody spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou a túto riadne vyhodnotiť. Pre rozhodnutie súdu nebola podstatnou len formálna zmena sídla žalovaných v rade 1/ a 2/, ale bolo potrebné zároveň zistiť či aj reálne majú žalovaní v predmetnej budove naďalej bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov uzamknuté miestnosti, a či sa v týchto miestnostiach sa nachádzajú aj hnuiteľné veci, ktoré tam žalovaní umiestnili. Pokiaľ tak prvoinštančný súd neučinil, vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu a jeho rozhodnutie v súdnej veci je predčasné.

10. Následne okresný súd mal v konaní preukázané, že v prejednávanej veci došlo k zmene skutkového stavu, keď žalovaní v rade 1/ a 2/ uvoľnili priestory, ktorých vypratanie bolo predmetom tohto konania. Uvedenú skutočnosť žalobcovia zistili pri bežnej kontrole budovy dňa 08.11.2016, keď jedna z miestností, ktorá bola užívaná žalovanými, bola odomknutá a na parapetnej doske sa nachádzali zväzky kľúčov, ktoré boli od miestností, ktoré boli predtým uzamknuté. Aktuálne teda žalobcovia majú prístup do všetkých miestností, ktorých vypratanie bolo predmetom sporu. Právna zástupkyňa žalobcov však odvolávajúca sa na ust. § 256 ods. 1 CSP nezobrala za tohto stavu žalobu späť s odôvodnením, že takýmto postupom by zavinila zastavenie konania a žalobcovia by si preto nemohli uplatniť trovy konania voči žalovaným. Keďže v súčasnej dobe už nie je možné žiadať vypratať priestory, ktoré už žalovaní uvoľnili, navrhla, aby súd žalobu zamietol.

11. Právna zástupkyňa žalovaných na pojednávaní žiadala žalobu zamietnuť, ale z iných dôvodov než to uviedli žalobcovia. Poukázala na to, že žalovaný v rade 2/ je podielovým spoluvlastníkom sporných nehnuteľností, to znamená, že ako podielový spoluvlastník má právo užívať priestory v rozsahu zodpovedajúcej jeho spoluvlastníckemu podielu. Celá budova je trojpodlažná a zastavaná plocha predstavuje 540 m², z čoho by mala žalovanému v rade 2/ prináležať plochu 132 m². Žalovaný v rade 2/ však reálne užíval v budove len plochu 77 m². Napriek popísaným spoluvlastníckym vzťahom tieto priestory žalovaný v rade 2/ uvoľnil a vypratol. Zo strany žalobcov však v konaní nebolo preukázané, že by existovalo akékoľvek platné rozhodnutie spoluvlastníkov, o tom, že minoritný spoluvlastník nemôže užívať ani časť spornej nehnuteľnosti. Žalobcovia majú podľa Občianskeho zákonníka na takéto rozhodnutie nárok, musí však existovať platné rozhodnutie, ktoré by bolo prijaté na stretnutí, ktorého by sa mali zúčastniť všetci spoluvlastníci. Žalobcovia v priebehu konania nepreukázali, že by takéto rozhodnutie bolo platne prijaté. Z tohto dôvodu žalovaní konštatovali, že žaloba bola na súd podaná predčasne a nedôvodne. Žalovaný v rade 1/ užíval sporné priestory od roku 2007 a žalovaný v rade 2/ ich užíval od roku 1995, no do roku 2013 túto skutočnosť nikto nenapadol. Z uvedeného správania žalobcov právna zástupkyňa žalovaného vyvodila záver, že spoluvlastníci mlčky súhlasili s tým, že žalovaní v rade 1/ a 2/ tieto priestory mohli užívať aj bez výslovného písomného súhlasu ostatných spoluvlastníkov, a teda ich súhlas bol konkludentný. Navyiac právna zástupkyňa žalobcov konštatovala,

že vzťah medzi podielovým spoluvlastníkom a podnikateľskými subjektmi nie je možné zamieňať. Podnikateľské subjekty, ktoré žiadali žalobcovia vypratať, nie sú spoluvlastníkmi spornej nehnuteľnosti a navyše sa podieloví spoluvlastníci na stretnutí v roku 2011 dohodli, akým spôsobom sa budú nebytové priestory v administratívnej budove využívať. Tohto stretnutia sa mali zúčastniť aj MUDr. G. a jeho manželka. Nikto z podielových spoluvlastníkov neužíval žiadny svoj spoluvlastnícky podiel, priestory mali byť prenajaté a úžitok z nájmu mal byť medzi nich rozdelený. Účasť na takomto stretnutí žalovaný poprel a žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali, že by bolo prijaté rozhodnutie, týkajúce sa spôsobu užívania nehnuteľností, a potvrdili, že písomne takéto rozhodnutie urobené nebolo. Právna zástupkyňa žalovaných tiež uviedla, že už v čase predchádzajúceho rozhodovania odvolacieho súdu žalovaní predložili do spisu prehlásenie o tom, že sporné priestory boli vypratané v decembri 2015. V marci 2016 za prítomnosti súdneho znalca, ktorý oceňoval nehnuteľnosti pre účely vyporiadania podielového spoluvlastníctva mali žalovaní záujem odovzdať prítomnej právnej zástupkyňi žalobcov od kľúče uvedených priestorov. JUDr. H. však vtedy kľúče od nich neprevzala. Uvedená skutočnosť bola písomne potvrdená aj znalcom, ktorý bol pri odovzdávaní kľúčov prítomný. Právna zástupkyňa žalobcov tvrdila, že kľúče v marci 2016 od žalovaných neprevzala, pretože na to nebola svojimi klientmi splnomocnená. Zároveň navrhla v konaní vypočuť ako svedka Ing. K. S., ktorý podľa jej vyjadrenia vykonával správcu predmetnej nehnuteľnosti, ktorého okresný súd v konaní vypočuť. Svedok Ing. S. vo svojej výpovedi uviedol, že ako správca budovy 8.11.2016 prechádzal poschodím, kde sa nachádzala ambulancia MUDr. G.. Vošiel do chodby, ktorá bola otvorená, prístupná bola ešte ďalšia maličká miestnosť a samostatný záchod. Vtedy zistil, že aj zvyšná časť tejto časti budovy bola otvorená, teda tá časť, čo bola čakáreň a ordinácia. V ordinácii našiel kľúče, ktoré keď vyskúšal, boli od týchto priestorov. V uvedený deň bol na chodbe preto, lebo tam upratoval stavebný materiál. V predchádzajúcom období však nezisťoval, či bývalá ordinácia a čakáreň sú otvorené. Svedok potvrdil, že v decembri 2015 bola v budove havarijná situácia, a preto informoval MUDr. G. o potrebe sprístupniť čakáreň pri jeho ambulancii. V tom čase bola čakáreň zamknutá a MUDr. G. ju následne sprístupnil. Svedok nezisťoval, či nasledujúcom období zostala čakáreň uzavretá, alebo nie. Zo skutkového a právneho stavu zisteného v čase rozhodovania prvonístančného súdu je nesporné, že priestory, ktoré v spornej nehnuteľnosti užívali žalovaní v rade 1/ a 2/, už boli vypratané, čo napokon zhodne potvrdili v konaní aj obidve procesné strany. Samotní žalobcovia žiadali z tohto dôvodu vlastnú žalobu zamietnuť. Okresný súd pritom zdôraznil, že sa nestotožnil s tvrdením žalobcov, že nemôžu žalobu vziať späť, pretože by zavinili zastavenie konania, v dôsledku čoho by boli povinní hradiť trovy protistrane. V uvedenej situácii by totiž bolo potrebné pri rozhodovaní o trovách konania v prípade späťvzatia žaloby posudzovať správanie sa protistrany. Samotné späťvzatie žaloby priamo nezakladá zavinenie žalobcu na zastavení konania. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti okresný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

12. Rozhodnutie o trovách konania okresný súd odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovaným v rade 1/ a 2/, ktorí boli v konaní úspešní priznal právo na ich náhradu v plnom rozsahu. Súd pritom konštatoval, že žalobcovia pri podaní žaloby žiadnym spôsobom nepreukázali skutočnosti, týkajúce sa rozhodnutia spoluvlastníkov o spôsobe užívania nehnuteľností a o tom, že žalovaní v rade 1/ a 2/, ktorí v nej vykonávali svoju činnosť, (prvý od roku 2007 a druhý od roku 1995), by mali priestory prestať užívať od roku 2011, resp. od podania žaloby od roku 2013. Existenciu písomného rozhodnutia, preukazujúceho vôľu spoluvlastníkov ohľadne hospodárenia so spoločnou vecou, žalobcovia v konaní nepreukázali. Žalovaní v rade 1/ a 2/ uvedené priestory v priebehu roku 2015 opustili, čo sa z ich strany hodnoverne preukázalo zmenou sídla obchodnej spoločnosti, ako aj lekára, ktorý tu vykonával lekársku prax. Takéto listinné doklady boli pripojené do spisu a existovali aj v čase rozhodnutia odvolacieho súdu. Zo strany žalobcov bolo tvrdené, že priestory neboli uvoľnené a že sú tam ešte uložené veci žalovaných. V danom prípade však nebolo žiadnym spôsobom preukázané, či sa jedná o veci súvisiace s podnikateľskou činnosťou, alebo sa jednalo o súkromné veci MUDr. G. ako jedného z podielových spoluvlastníkov. Žalobcovia v tomto smere neprodukovali žiadne dôkazy. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd prihliadol i na fakt, že v decembri 2015 bola uvoľňovaná táto časť budovy, čo potvrdil aj svedok S. a v marci 2016 žalovaní predložili právnej zástupkyňi žalobcu kľúče od celej užíwanej časti v prítomnosti znalca, no JUDr. H. v tom čase odmietla kľúče od žalovaných prevziať. Žalobcovia už v tom čase mohli zistiť, či je priestor pre nich uvoľnený. Žalovaní totiž už pri zmene sídla spoločnosti v roku 2015 deklarovali, že tento priestor neužívajú. Tvrdenie žalobcov, že 08.11.2016 „náhodne“ bolo zistené uvoľnenie priestorov sa súdu javilo ako nepravdepodobné, pretože aj svedok S., vo svojej výpovedi uviedol, že pred týmto obdobím ani len nezisťovali, či dané priestory sú uvoľnené, napriek indíciám, ktoré tam boli o zmene sídla spoločnosti, o odovzdávaní kľúčov a podobne. Zvyšní spoluvlastníci teda niekoľko rokov bez problémov akceptovali, že jeden z ich spoluvlastníkov v

danom prípade MUDr. G. užíval časť nehnuteľnosti preto, aby tam vykonával lekársku prax a zriadil si tam s tým súvisiacu obchodnú spoločnosť. Následne malo údajne dôjsť k zmene stanoviska spoluvlastníkov čo do užívania nehnuteľnosti žalovanými, čo však žalobcovia súdu žiadnym spôsobom nepreukázali. Žalobcovia predovšetkým v konaní nepreukázali, že by došlo ku zvolaniu stretnutia spoluvlastníkov, na ktorom by bolo prijaté rozhodnutie väčšinových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou. Rozhodnutie žalovaných uvoľniť priestory preto nemalo vplyv na rozhodnutie súdu o trovách konania pri posudzovaní úspechu strán v spore.

13. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí sa domáhali jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre prípad úspechu v spore si uplatnili voči žalovaným náhradu trov konania pred súdom prvej i druhej inštancie v rozsahu 100 %.

14. Uviedli, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ako aj to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolatelia primárne namietali, že súd prvej inštancie im nedoručil podanie žalovaných v rade 1/ a 2/ zo dňa 12.09.2016, ktoré došlo na okresný súd dňa 21.09.2016, ktoré je súčasťou spisového materiálu. Žalobcovia tak nemali možnosť oboznámiť sa s jeho obsahom a ani nemali možnosť naň reagovať. Takýmto postupom okresný súd porušil princíp rovnosti zbrani takou intenzitou, že žalobcom v rade 1/ až 6/ sa súdne konanie pred Okresným súdom Martin pod sp.zn. 9C/187/2013 javí ako nespravodlivé a neobjektívne. Napriek tomu, že Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. 6Co/62/2016 zo dňa 15.06.2016 už raz zrušil rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 9C/187/2013-168 zo dňa 24.11.2015 z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a jeho predčasnosti, ako aj nedostatočného odôvodnenia a jeho nepreskúmateľnosti, okresný súd opätovne svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil. Žalovaní v rade 1/ a 2/ v priebehu celého súdneho konania neprodukovali dôkazy o tom, že by nebytové priestory užívali na základe určitého právneho titulu, z čoho vyplýva, že žalobcovia podali žalobu na súd dôvodne. Tomu nasvedčuje aj postup okresného súdu vydaním rozkazu na plnenie č.k. 9C/187/2013-33 dňa 16.01.2014. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom určenej 15-dňovej lehote odpor však len jeden zo žalovaných subjektov, a to žalovaný v rade 2/, ktorý je zažurnalizovaný na č.l. 37 spisu. Až podaním zo dňa 19.05.2014, ktoré je v súdnom spise zažurnalizované na č.l. 71 spisu, doručeným súdu dňa 20.05.2014, sa k podanému odporu pripojil aj žalovaný v rade 1/. V danom prípade žalobcovia žiadali vypratanie rôznych nehnuteľností od dvoch rôznych žalovaných, pričom tieto nároky by bolo možné žalovať aj samostatne. Možno teda konštatovať, že ide o dve konania, čo konštatoval Okresný súd Martin vo svojom uznesení č.k. 9C/187/2013-179 zo dňa 26.01.2016, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/63/2016 zo dňa 15.06.2016. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaný v rade 1/ podal odpor proti rozkazu na plnenie po márnom uplynutí lehoty na jeho podanie. Rozkaz na plnenie mu bol doručený dňa 23.01.2014 a lehota na podanie odporu mu márne uplynula dňa 07.02.2014. Reálne odôvodnený odpor podal žalovaný v rade 2/ na poštovou prepravu až dňa 19.05.2014. Žalobcovia sú preto toho názoru, že súd prvej inštancie mal následne konať len o návrhu na vypratanie vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, a nie vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ pre prekážku veci rozsúdenej. Rozkaz na plnenie Okresného súdu Martin č.k. 9C/187/2013-33 zo dňa 16.01.2014 nadobudol totiž vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ právoplatnosť dňa 07.02.2014. Ďalej žalobcovia namietali, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z pripojených spisov Okresného súdu Žilina sp.zn. 1Re/920/2007 a 1NRe/359/2007 totiž vyplynulo, že žalovaný v rade 1/ si už pri svojom založení a vzniku nesplnil povinnosť a registrovému súdu nepreukázal súhlas vlastníkov nehnuteľností so zriadením svojho sídla na adrese I. X, S., resp. nepredložil nájomnú či inú zmluvu, ktorá by ho oprávňovala nebytové priestory na uvedenej užívať ako svoje sídlo. Okresný súd v napadnutom rozsudku konštatoval, že v konaní nebolo žalobcami preukázané, že by spoluvlastníci spornej nehnuteľnosti prijali rozhodnutie, týkajúce sa spôsobu jej užívania. Takýto záver súdu však nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Je síce pravdou, že takéto rozhodnutie spoluvlastníkov nebolo prijaté v písomnej podobe, no bolo prijaté neformálne na stretnutí podielových spoluvlastníkov, ktorého sa zúčastnil aj MUDr. N. G. a jeho manželka MUDr. F. G.. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že zo strany žalobcov bolo tvrdené, že priestory neboli uvoľnené a že sú tam ešte uložené veci žalovaných a žiadnym spôsobom nebolo preukázané, či ide o veci súvisiace s podnikateľskou činnosťou, alebo sa jednalo o súkromné veci MUDr. G. ako podielového spoluvlastníka, toto tvrdenie podľa názoru odvolateľov nezodpovedá skutkovému stavu, o čom svedčí zápisnica z pojednávania zo dňa 24.11.2015

(str. 4 ods. 4 veta tretia), v ktorom právny zástupca žalovaných v rade 1/ a 2/ MUDr. N. E. uviedol, že „Preukazujeme nové právne skutočnosti, a to predovšetkým to, že odporcovia v rade 1/ a 2/ nemajú sídlo v predmetnej nehnuteľnosti, o čom predkladám súdu listinné dôkazy. Pokiaľ majú hmotné veci v danej nehnuteľnosti, ide o veci, ktoré sú v podielovom spoluvlastníctve manželov G.“. To, že v nebytových priestoroch majú uskladnené veci uvádzali tak žalovaný v rade 2/, ako aj jeho právni zástupcovia, a nie žalobcovia v rade 1/ až 6/. Žalovaný v rade 2/ dňa 24.11.2015 vo svojom prednese na pojednávaní výslovne uviedol, že má uzavreté miestnosti (str. 5 prvý odsek zápisnice z tohto pojednávania). Žalobcovia teda zastávajú právny názor, že zmena sídla v obchodnom registri, resp. na samosprávnom kraji u lekára vykonávajúceho prax, ešte neznamená, že zo strany žalovaných došlo k uvoľneniu zabratých nebytových priestorov, ale jedná sa len o administratívny úkon, ktorý nič nezmenil na tom, že žalobcovia v rade 1/ až 6/ naďalej nemali prístup do sporných nebytových priestorov a naďalej nemohli realizovať svoje vlastnícke právo k nim. Čo sa týka okamihu odomknutia nebytových priestorov zo strany žalovaných v rade 1/ a 2/, žalobcovia mienili na pojednávaní konanom dňa 07.12.2016 predložiť súdu prvej inštancie zápis zo dňa 08.11.2016, preukazujúci, že v predmetný deň Ing. K. S. pri kontrole administratívnej budovy zistil, že jedna z miestností, ktorej vypratanie je predmetom súdneho konania na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 9C/187/2013, je odomknutá a na parapete sú voľne poukladané rôzne zväzky kľúčov. Pri tomto zistení boli prítomné ďalšie dve, v tomto súdnom konaní nezúčastnené osoby, a to p. Y. I. a p. M. H.. Pri náhodnom skúšaní jednotlivých kľúčov Ing. S. identifikoval kľúče od miestností č. 16, č. 17, č. 18, č. 19. a č. 21, v ktorých sa už nenachádzali žiadne hnutelné veci a tieto už boli prázdne. Podľa názoru súdu prvej inštancie však podľa Civilného sporového poriadku nie je možné predkladať listinné dôkazy priamo na pojednávaní, ale výlučne cez podateľňu súdu, a preto žalobcom nebolo umožnené tento listinný dôkaz súdu predložiť. Žalobcovia sa však sa takýmto právnym názorom súdu prvej inštancie nestotožňujú s poukazom na ust. § 187 ods. 1, § 188 ods. 2 a § 204 CSP, a preto písomný záznam zo dňa 18.11.2016 a fotografie označené číslami 1. až 5. pripojili k opravnému prostriedku. Žalobcovia tiež namietali, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, čo sa týka dôvodnosti podaného žalobného návrhu. Odvolatelia tiež namietali výrok napadnutého rozsudku o trovách konania, ktorý tiež považujú za nesprávny. Súd prvej inštancie podľa ich názoru pochybil, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie žalovaných v rade 1/ a 2/ uvoľniť priestory nemalo vplyv na rozhodnutie o trovách konania pri posudzovaní úspechu v spore. Podľa názoru odvolateľov okresný súd v napadnutom rozhodnutí nesprávne interpretoval obsah Občianskeho zákonníka a civilného sporového konania vo vzťahu ku trovám konania. Žalobcovia podali žalobu na súd dôvodne, nakoľko žalovaní v rade 1/ a 2/ nechceli nebytové priestory, (ktoré užívali bez právneho titulu), dobrovoľne žalobcom v rade 1/ až 6/ odovzdať. Zmenu sídiel a taktiež odomknutie nebytových priestorov žalovaní v rade 1/ a 2/ vykonali až v priebehu tohto súdneho konania. Práve správanie sa žalovaných v rade 1/ a 2/ zavinilo vznik trov tohto súdneho konania, a preto by ich mali nahradiť žalobcom.

15. Samostatným podaním zo dňa 20.02.2017 žalobcovia zopakovali svoju argumentáciu v podanom opravnom prostriedku.

16. Žalovaní vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť.

17. Uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Okresný súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil s poukazom na odôvodnenie skôr zrušeného rozhodnutia vo veci vychádzajúc z ust. § 153 ods. 1 O.s.p., ktoré súdu ukladalo povinnosť rozhodovať na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov. Keďže skutkový stav sa môže v priebehu konania meniť, je nevyhnutné určiť tiež okamih, ktorý sa stane rozhodujúcim pre zistenie skutkového stavu, a to je okamih vyhlásenia rozhodnutia. V súčasnosti je tento princíp upravený v ust. § 217 ods. 1 CSP. Napokon v odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že vychádzal zo zisteného skutkového a právneho stavu v čase rozhodovania sporu, pričom aj z vyjadrenia žalobcov bolo nesporné, že žalovaní v rade 1/ a 2/ sporné nebytové priestory už boli uvoľnené a vypratane, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby. Takýto spôsob rozhodnutia súdu napokon navrhla aj samotná právna zástupkyňa žalobcov vo svojom prednese na pojednávaní. Z tohto dôvodu je podľa názoru žalovaných odvolanie žalobcov proti výroku I. rozsudku bezpredmetné a zmaťočné. Vzhľadom na zhodné prejavy vôle strán sporu a zistený skutkový stav veci okresný súd nemal inú možnosť ako žalobu zamietnuť. K tvrdeniu žalobcov, že im súd prvej inštancie nedoručil písomné podanie žalovaných zo dňa 12.09.2016, žalovaní uviedli, že žiadne takéto podanie súdu prvej inštancie nedoručili a nemajú o ňom vedomosť. Okrem toho na poslednom pojednávaní sa s týmto listinným dôkazom okresný súd neoboznamoval, a ani ho neuviedol

v rozsudku. Z uvedených dôvodov súd za danej situácie nemohol porušiť v súdnej veci princíp rovnosti zbraní. Žalovaní opäť zdôraznili, že žalovanému v rade 2/ ako podielovému spoluvlastníkovi spornej nehnuteľnosti pôvodní spoluvlastníci nehnuteľnosti ešte v roku 1995 udellili súhlas, aby si v priestoroch spoločnej nehnuteľnosti zriadil neštátnu ambulanciu. Fotokópiu tohto rozhodnutia s overenými podpismi žalovaní pripojili k tomuto vyjadreniu. Aj odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí uviedol, že užívanie priestorov je možné dosiahnuť aj mlčky. V tejto súvislosti žalovaní poukázali na to, že žalovaný v rade 1/ vznikol v roku 2007, čo vyplýva aj zo spisového materiálu, ktorý odvtedy predmetný priestor nepretržite užíval. Až do roku 2013 nikto túto skutočnosť nenamietal. Okrem toho neopomenuteľnou skutočnosťou je fakt, že spoločníkom a konateľom žalovaného v rade 1/ je žalovaný v rade 2/, ktorý je aj spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností. Podľa názoru žalovaných tak žalobcovia minimálne mlčky súhlasili s užívaním priestorov žalovaným v rade 1/. Napriek tomu je však z prehlásenia pána U. H. zo dňa 26.01.2014 zrejme, že aj žalovaný v rade 1/ mal súhlas na užívanie týchto priestorov spôsobom, ako bol v tej dobe medzi vtedajšími spoluvlastníkmi zaužívaný, t.j. so súhlasom pani L. H., ktorá vykonávala administratívno-správčovskú činnosť budovy. K námietke žalobcov, že žalovaný v rade 2/ podal odpor v zákonnej lehote, no žalovaný v rade 1/ ho podal po márnom uplynutí lehoty, žalovaní uviedli, že z poučenia v predmetnom rozhodnutí vyplýva, že ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým rozsah na plnenie v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie (§ 174 ods. 2 veta prvá O.s.p., na ktorý odkazuje ust. § 174b ods. 4 O.s.p.). Rozkaz na plnenie tak voči žalovanému v rade 1/ nemohol nadobudnúť právoplatnosť dňa 07.02.2014. Navyiac žalovaní zdôraznili, že žalobcovia v priebehu celého súdneho konania túto skutočnosť ani raz nenamietali. Žalovaní, no najmä žalovaný v rade 2/ ako podielový spoluvlastník nehnuteľnosti, popiera, že by bolo prijaté nejaké rozhodnutie spoluvlastníkov týkajúce sa spôsobu užívania nehnuteľnosti na stretnutí, ktorého by sa zúčastnil MUDr. G. spolu so svojou manželkou MUDr. G.. Manželia G. sa žiadneho takéhoto stretnutia nezúčastnili, a nemajú žiadnu vedomosť o prijatí akéhokoľvek rozhodnutia týkajúceho sa užívania spoločnej nehnuteľnosti. Ide len o účelové tvrdenie žalobcov, ktoré v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Predčasným konaním žalobcov bol žalovaný v rade 2/ ako podielový spoluvlastník prinútený vypratáť priestory, ktoré od roku 1995 nepretržite užíval na základe súhlasu pôvodných podielových spoluvlastníkov. O predčasnosti podania žaloby na súd svedčí práve to, že sa nekonalo žiadne stretnutie spoluvlastníkov, predmetom ktorého by bolo rozhodovanie o hospodárení, a teda o spôsobe užívania spornej nehnuteľnosti, ktorého by sa zároveň zúčastnil, alebo aspoň mal možnosť zúčastniť žalovaný v rade 2/ ako jej menšinový podielový spoluvlastník. V tejto súvislosti žalovaní poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/162/2004, v zmysle ktorého rozhodnutie majoritného spoluvlastníka o hospodárení s vecou prijaté bez akejkoľvek účasti minoritného spoluvlastníka na rozhodovacom procese, je absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovaní v priebehu predchádzajúceho odvolacieho konania predložili doklad, z ktorého vyplýva, že priestory boli nimi vypratane ešte v mesiaci december 2015 a tieto chceli odovzdať žalobcom najneskôr v marci 2016 za prítomnosti súdneho znalca, ktorý spornú nehnuteľnosť oceňoval. Žalovaný v rade 2/ mal záujem odovzdať kľúče od predmetných priestorov právnej zástupkyňi žalobcov, ktorá ich však odmietla prevziať. V deň obhliadky nehnuteľnosti súdnym znalcom v súvislosti s jej oceňovaním ku konaniu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, na ktorú boli znalcom pozvaní všetci spoluvlastníci, okrem právnej zástupkyne žalobcov, boli prítomní aj žalobkyňa v rade 5/ a Ing. S., ktorého žalobcovia poverili správou nehnuteľnosti. Ani jedna z prítomných osôb však bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu nebola ochotná prevziať kľúče od žalovaného v rade 2/, ktorý mal záujem práve v uvedený deň ukončiť tento súdny spor, a to aj napriek tomu, že ostatní spoluvlastníci mu aj takýmto spôsobom upierali právo zúčastňovať sa rozhodovania o hospodárení s predmetnou nehnuteľnosťou. Žalovaní tiež zdôraznili, že v nehnuteľnosti (budove) boli poslednýkrát práve v deň ich znaleckého ohodnotenia, kedy tam žalovaný v rade 2/ ponechal kľúče od vypratanych nebytových priestorov. Z uvedeného je zrejme, že predmetné priestory boli ním sprístupnené a odomknuté pre žalobcov minimálne od marca 2016 s tým, že vypratane boli už omnoho skôr. Aj preto zápis zo dňa 08.11.2016 predložený žalobcami až v odvolacom konaní nie je možné považovať za dôkaz, ktorý by prispel k objasneniu veci v zmysle ust. § 187 ods. 1 CSP, nakoľko o vypratání priestorov mali tak žalobcovia, ako aj ich právna zástupkyňa, vedomosť už od mesiaca december 2015, prípadne od mesiaca marec 2016. Už v tom čase mali možnosť osobne skontrolovať vypratanie predmetných priestorov žalovanými.

18. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcov proti výroku II. o náhrade trov konania žalovaní uviedli, že súd prvej inštancie v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP správne rozhodol, o tom, že žalovaní majú ako úspešná strana sporu právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcom, ktorí vo veci úspech nemali. Akcentovali skutočnosť, že nielen žalovaní navrhli žalobu ako predčasne podanú

zamietnuť, ale aj žalobcovia sa sami domáhali takéhoto výroku súdu vo veci samej. Žalobcovia mali právo disponovať so svojou žalobou, najmä mohli využiť právo vziať žalobu späť, a to minimálne pred posledným pojednávaním vo veci na súde prvej inštancie, čím by došlo k zastaveniu konania. Nakoľko žalobcovia toto svoje právo nevyužili a sami navrhli svoju žalobu zamietnuť, súd prvej inštancie v súvislosti so zamietnutím žaloby správne priznal žalovaným nárok na náhradu trov konania voči žalobcom. Žalovaní pritom zdôraznili, že v zásade aj pri zastavení konania treba rozhodnúť o náhrade trov konania, a teda zisťovať procesné zavinenie strán na zastavení konania.

19. Žalobcovia vo svojej odvolacej replike v celom rozsahu zotrvali na podanom opravnom prostriedku. Pre prípad úspechu si uplatnili voči žalovaným nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

20. K tvrdeniu žalovaných, že žiadne písomné podanie zo dňa 12.09.2016 súdu prvej inštancie dňa 21.09.2016, nedoručili a nemajú žiadnu vedomosť o tomto pojednávaní, a preto súd nemohol porušiť princíp zbrani, žalobcovia poukázali na rozsudok ESLP zo dňa 14.01.2015 vo veci Trančíková proti SR. Uvedli, že predmetné podanie žalovaných zo dňa 12.09.2016 označené ako „Stanovisko k uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/62/2016 zo dňa 15.06.2016,“ doručené súdu prvej inštancie 21.09.2016, je podaním právneho zástupcu žalovaných v rade 1/ a 2/, ktorý konal v mene a na účet žalovaných v rade 1/ a 2/, ktoré malo byť v zmysle ust. § 125 ods. 3 CSP súdu prvej inštancie doručené v takom množstve rovnopisov, aby jeden ostal na súde a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis. Súd prvej inštancie však konal v rozpore s uvedeným zákonným ustanovením, a preto sa žalobcovia domnievajú, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Hoci je žalobcov šesť, napr. aj podanie zo dňa 23.03.2017 im súd prvej inštancie doručil len v jednom exemplári, hoci toto má obsahovať dve prílohy, a to súhlas s overenými podpismi pôvodných spoluvlastníkov nehnuteľnosti a prehlásenie pána U. H. zo dňa 26.01.2014. Vo vzťahu k tvrdeniu, že podaním odporu čo i len jedným zo žalovaných sa zrušil rozkaz na plnenie v plnom rozsahu, odvolatelia poukázali na ust. § 174 ods. 2 O.s.p., ktoré výslovne uvádza, že k zrušeniu platobného rozkazu v celom rozsahu nedôjde, ak sa platobný rozkaz týka niekoľkých účastníkov, z ktorých každý koná sám za seba. Tomu nasvedčuje aj argumentácia Okresného súdu Martin v uznesení č.k. 9C/187/2017-179 zo dňa 26.01.2016, ako aj Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho v uznesení sp.zn. 6Co/63/2016 zo dňa 15.06.2016. Žalobcovia sa domnievajú, že pri samostatnom procesnom spoločenstve (ktorého charakter je determinovaný charakterom predmetu sporu - teda hmotnoprávnou úpravou) každý spoločník robí jednak procesné, ako aj hmotnoprávne úkony len sám za seba. V prípade samostatného spoločenstva účastníkov, (na rozdiel od spoločenstva nerozlučného), svojim právnym úkonom nezaväzuje nikoho iného okrem seba. Preto odpor podaný MUDr. N. G., IČO: 35 651 598, považujú žalobcovia v rade 1/ až 6/ len za odpor žalovaného v rade 2/, no nie za odpor žalovaného v rade 1/. Na prekážku veci rozsúdenej ako podmietku konania mal súd prvej inštancie prihliadnuť z úradnej povinnosti. K tvrdeniu žalovaných, že žalobcovia minimálne mlčky súhlasili s užívaním sporných priestorov žalovaným v rade 1/ v období od roku 2007 až do roku 2013, odvolatelia uviedli, že nemali vedomosť o tom, že obchodná spoločnosť Denzitometria - Martin, s.r.o. bola založená a zapísaná obchodným registrom so sídlom na Škultétyho 4 v Martine. Nebytové priestory neboli označené obchodným menom žalovaného v rade 1/, pričom táto obchodná spoločnosť už pri svojom založení a vzniku nemala súhlas vlastníkov so zriadením a užívaním nebytových priestorov na Škultétyho 4 v Martine ako svojho sídla. Hneď po tom, ako sa žalobcovia v rade 1/ až 6/ dozvedeli na obchodnom registri o sídle obchodnej spoločnosti Denzitometria - Martin, s.r.o., zaslali žalovanému v rade 1/ výzvu zo dňa 04.07.2013, ktorú pripojili k žalobe. Čo sa týka žalovaného v rade 2/, ani tento nemal nikdy od žalobcov v rade 1/ až 6/ súhlas na bezodplatné užívanie nebytových priestorov a ich užívanie bez právneho titulu, o čom svedčí tiež výzva žalobcov zo dňa 04.07.2013. Úplne zavádzajúce je tvrdenie, že žalovaný v rade 2/ MUDr. N. G., IČO: 35 651 598, je podielovým spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti. Podielovými spoluvlastníkmi spoluvlastníckeho podielu spornej nehnuteľnosti o veľkosti 3/36 sú fyzické osoby - manželia MUDr. N. G., nar. XX.XX.XXXX a MUDr. F. G., rod. H., nar. XX.XX.XXXX, t.j. subjekty absolútne odlišné od žalovaného v rade 1/ a žalovaného v rade 2/. Je preto bezpredmetné hovoriť o žalovaných v rade 1/ a 2/ ako o menšinových podielových spoluvlastníkoch s právami na spolurozhodovanie o nehnuteľnosti a hospodárení s ňou. Okrem toho za nesprávne považujú žalobcovia aj tvrdenia žalovaných o odmietnutí prevzatia kľúčov v marci 2016 zo strany ich právnej zástupkyne. Advokát koná v mene a na účet klienta výlučne vo veciach plnomocenstva udeleného na zastupovanie, pričom nie je oprávnený prekročiť rozsah takto udeleného plnomocenstva. Hoci sa právna zástupkyňa žalobcov zúčastnila obhliadky spornej nehnuteľnosti za prítomnosti súdneho znalca v právnej veci o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ktoré je vedené na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 7C/132/2014, na základe žaloby MUDr. N. G., nar. XX.XX.XXXX a MUDr. F. G., nar. XX.XX.XXXX, ani v tomto súdnom konaní a ani v žiadnom inom súdnom konaní nebola právna zástupkyňa žalobcov v

rade 1/ až 6/ žiadnym z nich splnomocnená na prevzatie kľúčov od nebytových priestorov od žalovaného v rade 1/ alebo žalovaného v rade 2/. Zároveň ani právny zástupca žalovaných v rade 1/ a 2/ pred obhliadkou nehnuteľnosti neavizoval ani právnej zástupkyňi, ani žalobcom v rade 1/ až 6/ svoju vôľu odovzdať kľúče od nebytových priestorov, ktoré bez právneho titulu užívali jeho klienti.

21. Žalovaní vo svojej odvolacej duplike opätovne navrhli, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Súčasne si uplatnili voči žalobcom náhradu trov odvolacieho konania, ktoré zároveň vyčíslili a vyšpecifikovali.

22. Uviedli, že v súdnej veci je potrebné prihliadnúť na skutočnosť, či predmetom konania bolo vypratanie nehnuteľnosti, resp. miestností, ktoré v čase vyhlasovania rozsudku boli už dávno vypratane. Žalovaní priestory vypratali ešte v priebehu mesiaca december 2015. Žalovaný v rade 2/ sa snažil odovzdať kľúče od predmetných priestorov aj pri obhliadke budovy konanej za prítomnosti súdom ustanoveného znalca, z odboru oceňovania nehnuteľností, a to jednak právnej zástupkyňi žalobcov, ktorá však ich odmietla prevziať a tieto kľúče v uvedený deň neprevzali ani ďalšie prítomné osoby, a to žalobkyňa v rade 5/ a Ing. S. (ostatnými podielovými spoluvlastníkmi ustanovený za správcu nehnuteľnosti). Takýto prístup (nečinnosť) menovaných nemôže ísť na ťarchu žalovaných, ktorí priestory dobrovoľne vypratali. Tvrdenie žalobcov, že ich právna zástupkyňa nebola splnomocnená na prevzatie kľúčov, je len účelové, nakoľko jednak bolo v možnosti žalobkyne v rade 5/ uvedené kľúče prevziať a jednak v jednotlivých plnomocenstvách žalobcov bolo uvedené, že žalobcovia právnou zástupkyňu oprávniť, aby ich v konaní o vypratanie nehnuteľnosti zastupovala pri vykonávaní všetkých úkonov v súvislosti s vecou. Tvrdenie žalobcov, že žalovaní užívali priestory bez právneho titulu, žalovaní označili za nedôvodné. Žalovaní pritom zopakovali svoju argumentáciu z predchádzajúceho podania. Ani tvrdenie odvolateľov, že žalovaný v rade 2/ je odlišným subjektom od fyzickej osoby MUDr. N. G. ako podielového spoluvlastníka neobstojí, keďže nemá oporu v zákone. Najdôležitejšou skutočnosťou, na ktorú je potrebné v súdenom prípade prihliadnúť, je však to, že to boli najmä žalobcovia, ktorí navrhli vlastnú žalobu zamietnuť. Žalobcovia mali totiž právo disponovať so svojou žalobou, t.j. aj ju vziať späť, na túto skutočnosť boli upozornení aj súdom prvej inštancie. Keďže samotní žalobcovia navrhli, aby bola ich žaloba zamietnutá a súd prvej inštancie žalobu zamietol, súd postupoval správne, keď žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP. Bolo by v rozpore s logikou a tiež so zákonom, ak by súd pri zamietnutí žaloby priznal náhradu trov konania neúspešnej strane sporu. Je preto nepochopiteľné, ak žalobcovia podali odvolanie proti rozsudku vo veci samej, nakoľko súd prvej inštancie v konečnom dôsledku rozhodol tak, ako to zhodne navrhli obidve sporové strany. Vyjadrenie žalobcov neobsahuje žiadne dôležité skutočnosti pre rozhodnutie vo veci samej. Tvrdenia v ňom uvedené nemajú vplyv na skutkový ani právny stav v prejednávanej veci. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci samej vychádzal z vykonaných dôkazov, ktoré nepochybne preukázali, že v čase jeho rozhodovania boli sporné priestory už len vo faktickej moci žalobcov, a to už od decembra 2015, resp. marca 2016. Žiadna ochrana vlastníckeho práva podľa ust. § 126 Občianskeho zákonníka nebola v tomto prípade potrebná, čo napokon vplynulo aj zo záverečných rečí právnych zástupcov obidvoch sporových strán. Súd prvej inštancie nemohol rozhodnúť o uložení povinnosti žalovaným, ktorej splnenie už nebolo možné. Čo sa týka písomnosti z dňa 12.09.2016, doručenej súdu 21.09.2016, žalovaní opravili svoje predchádzajúce vyjadrenia a po oboznámení sa s jeho obsahom uviedli, že toto podanie nemalo žiadny právny význam pre nové rozhodnutie vo veci samej. Jednalo sa len o ich stanovisko k uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/62/2016 zo dňa 15.06.2016, ktorým bol zrušený predchádzajúci rozsudok vo veci samej. Neboli v ňom uvedené žiadne nové skutočnosti ani tvrdenia. Žalovaní v ňom uviedli iba nesúhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu bez návrhov na vykonanie dôkazov. Nešlo o procesne významné podanie strany, neobsahovalo žiadne relevantné informácie, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu. Súd prvej inštancie sa pri svojom rozhodovaní riadil právnym názorom odvolacieho súdu a pri oboznámení sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise na túto listinu neprihliadol, a ani ju neuviedol v odôvodnení rozhodnutia. V zmysle ust. § 97 ods. 1 CSP majú strany a ich zástupcovia právo nahliadať do súdneho spisu a robiť si z neho výpisy, odpisy a kópie. Takúto možnosť mali teda aj žalobcovia a ich právna zástupkyňa. Žalovaní nesúhlasili s názorom žalobcov, že nedoručením tohto stanoviska súdom prvej inštancie okresný súd porušil práva žalobcov na spravodlivý proces. Nová procesná úprava v CSP totiž prikazuje súdu doručovať iba tie procesné podanie, pri ktorých je to v CSP výslovne ustanovené, že ich má súd doručovať a tie, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu. Neobstojí preto ani argumentácia odvolateľov prípadom pred ESLP vo veci Trančíková proti Slovenskej republike. V predmetnej veci sťažovateľka tvrdila, že jej vec nebola spravodlivo a verejne prerokovaná, pretože vyjadrenie odporcu k jej odvolaniu jej nebolo doručené, odvolacieho konanie prebehlo bez ústneho pojednávania a rozsudok odvolacieho súdu nebol

vyhlásený verejne. Listina, ktorá nebola žalobcom súdom prvej inštancie doručená, nemala však v rámci konania žiadnu procesnú právnu silu. Nešlo o podanie, ku ktorému by sa mali žalobcovia vyjadriť. Navyiac, všetky listiny procesnej právnej sily boli sporovým stranám okresným súdom riadne doručené. K tvrdeniu žalobcov, že ich je šesť a že im súd prvej inštancie doručil len jedno vyjadrenie žalovaných k podanému odvolaniu bez akejkoľvek prílohy, žalovaní uviedli, že spolu s vyjadrením predložili dve prílohy tak, ako to vyplýva aj z potvrdenia konajúceho súdu. Aj keby nedošlo k ich doručeniu súdom, žalobcovia mali právo nahliadnuť do spisu a urobiť si kópie predmetných príloh alebo požiadať súd o ich zaslanie. Navyiac prehlásenie pána U. H. bolo žalovanými predložené už spolu s odporom proti rozkazu na plnenie. Pokiaľ sa týka počtu vyjadrení, žalovaní uviedli, že všetci žalobcovia sú právne zastúpení tou istou právnou zástupkyňou, a preto sa písomnosti doručujú len jej. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcov, že rozkaz na plnenie zo dňa 16.01.2014 nadobudol voči žalovanému v rade 1/ právoplatnosť a vykonateľnosť, pretože nepodal proti nemu odpor. Žalovaní v tomto smere zopakovali svoju argumentáciu uvedenú v predchádzajúcich podaniach. Okrem tohto v listine žalovaného v rade 2/ označenej ako „Zaslanie odporu zo dňa 26.01.2014,“ doručenej súdu 31.01.2014, je uvedené, že súčasťou tohto podania je aj uznesenie žalovaného v rade 1/, ktorý sa stotožňuje s obsahom odporu a k nemu sa v celom rozsahu pripája aj s návrhom na rozhodnutie súdu. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozkaz na plnenie zrušil v celom rozsahu voči obidvom žalovaným a vo veci nariadil pojednávanie. Navyiac žalobcovia túto skutočnosť začali namietat' účelovo až v priebehu aktuálneho odvolacieho konania. O účelovosti tohto konania žalobcov svedčí aj skutočnosť, že pred podaním žaloby právna zástupkyňa žalobcov (v danom čase však len na základe plnej moci od Ing. S., ktorý nebol oprávnený konať v mene podielových spoluvlastníkov), zaslala len žalovanému v rade 2/ podanie označené ako pokus o zmier, žiadosť o poskytnutie súčinnosti zo dňa 15.03.2013. Z tohto podania jednoznačne vyplýva, že aj samotná právna zástupkyňa žalobcov mala za to, že v prípade žalovaných ide o nerozlučné procesné spoločenstvo. V prípade nerozlučného spoločenstva je možný len jeden rozsudok, ktorý musí byť pre všetkých spoločníkov buď priaznivý alebo nepriaznivý (Krajský súd v Plzni sp.zn. 469/68 zo dňa 10.01.1969). Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd uložil žalovaným povinnosť vypratáť predmetné nebytové priestory, t.j. rozhodnutie súdu muselo byť buď v neprospech alebo v prospech oboch žalovaných. Žalovaný v rade 1/ mal v danej nehnuteľnosti len sídlo, a to z praktického dôvodu - doručovania listinných zásielok, na preberanie ktorých je splnomocnený len žalovaný v rade 1/ ako konateľ žalovaného v rade 1/, ktorý sa v dotknutých priestoroch vzhľadom na svoju lekársku prax zdržiaval každý deň. Žalovaný v rade 1/ mal v nehnuteľnosti len lekársky prístroj, ktorý v rámci svojej lekárskej praxe používal výlučne len žalovaný v rade 2/. K samotnému doplneniu odvolania v podaní zo dňa 26.06.2017 žalovaní poukázali na svoje predchádzajúce vyjadrenia doručených konajúcemu súdu dňa 02.03.2017 a 20.04.2017, ktorých obsah bol prezentovaný vyššie.

23. K tomuto vyjadreniu žalobcovia nepodalí vyjadrenie.

24. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP vo veci samej (t.j. v I. vete výroku) a v závislom výroku II. o trovách prvoinštančného konania ako vecne správny potvrdil.

25. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcov, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

26. Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky žalobcov uvedené v opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

27. Odvolatelia vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým tvrdeniam len zopakovali svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnili so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že okresný súd bol pri svojom novom rozhodnutí viazaný právnym

názorom odvolacieho súdu vysloveným v uznesení Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/62/2016 zo dňa 15.06.2016 (§ 391 ods. 2 CSP).

28. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobcov k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcov nemožno vyhovieť a ku svojim záverom došiel v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov. Vychádzal pritom zo záväzného právneho názoru Krajského súdu v Žiline vysloveného v uznesení sp.zn. 6Co/30/2016 zo dňa 29.06.2015, no najmä zo skutkového stavu, zisteného v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku, na ktorý je súd povinný prihliadnuť (§ 217 CSP).

29. Tak to ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, minimálne od 08.11.2016 boli sporné nebytové priestory žalovanými v rade 1/ a 2/ vypratané, v dôsledku čoho aj samotní žalobcovia už nežiadali, aby súd žalovaným v rade 1/ a 2/ uložil povinnosť vypratať predmetné nebytové priestory, t.j. zhodne so žalovanými v rade 1/ až 6/ navrhli súdu ich vlastnú žalobu zamietnuť.

30. Okresný súd pri svojom meritórnom rozhodnutí vychádzal zo stavu v čase vyhlásenia rozsudku poukazujúc na ust. § 154 ods. 1 O.s.p. V danom prípade sa však jednalo o zrejmu nesprávnosť v písaní, pretože aktuálne túto problematiku upravuje ust. § 217 CSP, z ktorého vyplýva, že pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

31. Uvedené zákonné ustanovenie určuje okamih, ktorý je rozhodujúci pre rozhodnutie súdu. Rozhodujúci je stav, ktorý tu je v čase vyhlásenia rozsudku. To však platí bezvýnimčne, iba pokiaľ ide o skutkový stav. Súd preto vychádza pri rozhodovaní vždy zo skutkového stavu tak, ako bol ustálený k okamihu vyhlásenia rozhodnutia súdu. Okresný súd preto postupoval správne, keď vzhľadom na zistený skutkový stav ustálený aj zhodnými tvrdeniami obidvoch procesných strán žalobu zamietol. Za popísanej situácie je totiž vylúčené, aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť žiadanú žalobcami v žalobnom petite a preto by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania vykonávať vo veci ďalšie dokazovanie v zmysle intencií predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

32. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, že žalobcom nebolo doručené podanie žalovaných zo dňa 12.09.2016 (č.l. 235 spisu), odvolací súd túto nedôslednosť okresného súdu odstránil jeho doručením právnej zástupkyne žalobcov dňa 20.11.2017. Je však potrebné zdôrazniť, že v predmetnom stanovisku žalovaní len zotrvali na svojej doterajšej argumentácii prezentovanej počas tohto súdneho konania a vyslovili len nesúhlas s právnym názorom odvolacieho súdu konštatujúc, že všetky časti nehnuteľnosti boli odo dňa 09.03.2016 plne sprístupnené žalobcom, s tým, že Ing. S. poverený správou predmetnej nehnuteľnosti, má kľúče od týchto priestorov. S touto argumentáciou žalovaných sa však krajský súd vyporiadal vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Co/62/2016 zo dňa 15.06.2016. Uvedená argumentácia bola totiž už pred jeho predchádzajúcim rozhodnutím obsahom podania žalovaných zo dňa 14.03.2016 (č.l. 198 a príloha č.l. 199 spisu), ktoré prevzala právna zástupkyňa žalobcov dňa 11.05.2016 (č.l. 200 spisu). Návrh na rozhodnutie súdu, ktorý je obsahom tohto podania i tvrdenia v ňom uvedené, boli obsahom obrany žalovaných prezentovanej v priebehu prvoinštančného konania. Nemožno preto súhlasiť s názorom žalobcov, že nedoručením predmetného podania žalovaných došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces.

33. Neobstojí ani argumentácia žalobcov o tom, že rozkaz na plnenie vydaný Okresným súdom Martin pod č.k. 9C/187/2013-33 zo dňa 16.01.2014 nadobudol voči žalovanému v rade 1/ právoplatnosť. Uvedené rozhodnutie prevzali obidvaja žalovaní dňa 23.01.2017, proti ktorému podali dňa 31.01.2014 odpor. Odpor žalovaného v rade 2/ sa nachádza na č.l. 37 až 49 spisu a odpor žalovaného v rade

1/ sa nachádza na č.l. 50 až 62 spisu. Žalovaný v rade 2/ je pritom konateľom žalovaného v rade 1/, ktorý nedôslednosť v označení žalovaného v rade 1/ v podanom odpore i absenciu podpisu na ňom odstránil v podaní zo dňa 19.05.2014 (č.l. 71 + prílohy č.l. 72 až 74 spisu). Keďže vadu podania (v danom prípade odporu) žalovaný v rade 1/ odstránil na základe výzvy súdu v zmysle ust. § 43 ods. 1 O.s.p. zo dňa 17.04.2014 (č.l. 69 spisu), je jednoznačné, že včasným podaním odporu bol rozkaz na plnenie zrušený v celom rozsahu, t.j. tak vo vzťahu k žalovanému v rade 1/, ako aj vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, aj keď žalovaní v súdnej veci tvoria samostatné spoločenstvo, tak ako to bolo konštatované v predchádzajúcom rozhodnutí okresného i krajského súdu o poplatkovej povinnosti vzniknutej v súvislosti s jeho podaním.

34. Nedôvodnou je aj námietka odvolateľov o odlišnom subjekte MUDr. N. G., so sídlom K. XX, XXX XX S., IČO: 35 651 598 a MUDr. N. G., nar. XX.XX.XXXX. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že MUDr. N. G. je podnikateľom podľa zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov, ktorý v sporných priestoroch v minulosti podnikal. MUDr. N. G., nar. XX.XX.XXXX ako fyzická osoba je však spolu so svojou manželkou aj spoluvlastníkom predmetných nebytových priestorov. K argumentácii žalobcov odvolací súd uvádza, že pokiaľ fyzická osoba podniká ako živnostník, nedochádza ku vzniku nového subjektu práva, ale vždy sa jedná o totožnú fyzickú osobu. Je preto potrebné uzavrieť, že žalovaný v rade 2/ bol v pozícii menšinového spoluvlastníka sporných nehnuteľností, s ktorým mali žalobcovia jednať spôsobom uvedeným v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu.

35. Ani námietky odvolateľov o počte rovnopisov podaní/písomností ich procesnej protistrany neobstoja. S prihliadnutím na skutočnosť, že žalobcovia sú v konaní zastúpení advokátkou ako splnomocnenou zástupkyňou, všetky podania sa doručujú len jej (§ 110 CSP; predtým § 49 ods. 1 O.s.p.)

36. Ako už bolo uvedené vyššie posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP; predtým § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu. Právomocou súdu prvej inštancie bolo teda zhodnotiť predložené dôkazy v kontexte jednotlivých skutočností tvrdených žalobcami v žalobe i obrane žalovaných a na základe toho dospieť k záveru o dôvodnosti či nedôvodnosti žaloby. Vzhľadom na skutočnosť, že sporné nebytové priestory boli už žalovanými v priebehu tohto konania vypratane, akékoľvek ďalšie dokazovanie zo strany prvoinštančného by bolo nadbytočné. Okresný súd preto postupoval správne, ak vo veci nevykonal ďalšie dokazovanie. Opačný postup by bol totiž v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. Z rovnakých dôvodov sa ani odvolací súd v prejednávanej veci nezaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalobcov a vyjadreniami strán sporu a nedopíňal ani dokazovanie v zmysle návrhov strán prezentovaných v odvolacom konaní.

37. Okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil.

38. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (veta I. výroku) ako vecne správny potvrdil.

39. Vo vzťahu k námietkam žalobcov proti výroku II. o trovách konania napadnutého rozsudku odvolací súd dodáva, že v posudzovanej veci boli žalovaní v celom rozsahu úspešní. Pokiaľ boli žalobcovia v konaní neúspešní, vznikla im podľa § 255 ods. 1 CSP povinnosť nahradiť trovy konania druhej procesnej strane. Žalobcovia napriek skutočnosti, že sa v žalobnom petite domáhali vypratania sporných nebytových priestorov žalovanými v rade 1/ a 2/, ktoré boli v priebehu konania vypratane, naďalej trvali na svojej žalobe, ktorú zároveň žiadali zamietnuť. Úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobného petitu s výrokom rozsudku. Takýmto porovnaním žalobného petitu a výroku napadnutého rozsudku je nepochybný plný neúspech žalobcov v spore.

40. Odvolací súd dodáva, že svojmu neúspechu v spore sa žalobcovia mohli vyhnúť dispozitívnym úkonom (späťvzatím žaloby postupom podľa § 144 až § 146 CSP). Keďže žalovaní predmetné nebytové priestory vypratali až v priebehu súdneho konania, v takom prípade by žalobcom prináležala náhrada trov konania v zmysle ust. § 256 ods. 2 CSP, pretože stranou, ktorá procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, by boli práve žalovaní, a preto by žalobcom ako ich protistrane vznikol nárok na ich náhradu.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovaným v rade 1 a 2/ ako úspešnej procesnej strane priznal nárok na ich náhradu voči žalobcom v rade 1/ až 6/, ktorí vo veci úspech nemali, a to v rozsahu 100 %.

42. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)